

Mihai Buzea

TAROT

roman

POLIROM
2023

Cuprins

Bufonul	7
Papasa	18
Lumea	35
Soarele	44
Diavolul	54
Eremitul	64
Dreptatea	74
Împăratul	83
Îndrăgostiții	93
Împărăteasa	101
Turnul	112
Puterea	124
Judecata	133
Faetonul	145
Roata Norocului	155
Temperanța	165
Hierofantul	171
Luna	181
Spânzuratul	191

Steaua	201
Moartea	211
Magiciana	220
<i>Addenda</i>	227

Cei doi roacări au dat drumul la primele acorduri, de control, și-au mai bibilit sculele, au mai reglat stația, au cerut de băut („Păi, ce facem noi aicea?“), apoi s-au pus pe prima cântare. Mie mi-a plăcut, dar ei au fost profund nemulțumiți de cum a ieșit și au reluat-o de două ori (eu nu vedeam nicio diferență), până s-au declarat satisfăcuți și au anunțat că „se pun pe treabă“. Atunci a intrat ea.

— Da' José?

— Doarme. A condus tot drumul.

— De la Rotterdam? a întrebat cineva.

— Da, a răspuns ea. Dar ne-am oprit la Breda, să-i luăm și pe ei.

Cei doi roacări au rânjit și au invitat-o, nu prea politicos, la microfon („Cântăm aicea sau ce facem?“), iar Andra s-a dus pe „scenă“, a luat microfonul de pe stativ, și-a dres vocea de câteva ori și apoi a intrat în melodie, împreună cu cei doi chitariști.

Asta a fost tot. Restul nopții a fost al ei. Ne-a luat pe toți sub control cu aceeași ușurință cu care îl luasem eu pe Mircel. S-a jucat cu vocea pentru fiecare în parte, s-a jucat cu privirea pentru unii dintre preferații ei, le-a cerut altora mici servicii, cu unii a glumit, pe alții i-a amenințat că nu-i mai iubește, s-a distrat frumos până adânc în noapte, nu știu până la cât, că eu m-am retras la un moment dat. Pe mine nu mă băgase în seamă. Nu fusese nevoie. Vocea ei făcuse totul. La 3 dormeam.

Sâmbătă dimineață era cu totul alt peisaj în sala mare, la micul-dejun, pe care oricum fiecare și-l făcea singur, că d-aia eram la cabană, nu la pensiune: mămici cu copii, plus Martha cu Raul (dar ei doi intrau la „mămici cu copii“), plus José și cu mine, care nu intram. Și, cum noi doi nu eram mămici cu copii, ne-am pus imediat pe vorbă, ca orice latini care se respectă. Am aflat astfel

că Andra va dormi până spre 5 după-amiaza, că el e profesor și că da, vrea foarte mult să meargă cu mine pe traseu, dacă-l luam și pe el; de când venea în Ardeni cu gașca asta, nu apucase niciodată să facă un traseu. Sâmbăta era zi grea de băutură, iar el nu putea ține pasul cu românii, așa că duminica zăcea bolnav, iar Andra șofa la întoarcere.

Am mâncat pe îndelete, copios (ce, eram proști? Mămicile făcuseră multă mâncare pentru acel mic-dejun colectiv, să nu le moară copiii de foame, iar copiii mâncau cu mutre și mofhuri, mai mult se jucau cu mânuțele prin farfurii, așa că José și cu mine am avut bunătați pe alese. Nici la patru stele n-am fi primit asemenea mic-dejun!), apoi am plecat să ne echipăm de traseu. Pe Sorin știam că nu-l deranjez, dormea de puteam să tai pe el lemne, dar mă-ntrebam dacă José n-o va trezi pe Andra cu mișunatul prin camera lor. Mi-a zis că nu era cazul. Avea somn greu.

N-am făcut cine știe ce traseu, la o adică. Am coborât prin niște păduri nestrăbătute, cu totul înfricoșătoare, până am ieșit în Waimes, în oraș, mai sus de hipermarket; de acolo am zis că facem o urcare de mare pericol spre cumpăna apelor și trecem dincolo de culme, spre lacul de la Robertville, dar n-am ajuns decât până în campingul de la Anderegg, care era un orășel de corturi, ca pe Valea Cerbului în blestemații ani '80, din Bușteni la Gura Diham. Dar, cum-necum, nu ne-a păsat: am fost furați de conversație. José era peruan și mi-a povestit cum a ajuns el din Callao în Rotterdam, la care eu m-am străduit să aduc pe englezește „din lac în puț“ și ne-am spart de râs, iar râsul lui era sincer. Al meu nu. Îmi pare rău, José. Dracu' te-a pus să ai încredere în mine?

Ne-am întors flămânzi, iar cum mămicile făcuseră între timp supă de legume și mămligă cu brânză (prânzul

copiilor), am primit și noi câte două porții generoase de căciulă, că era de unde. Am observat că niciuna dintre femei nu rata ocazia de-a arunca priviri furtive către José, atunci când credea că el nu observă (și chiar nu observa. Observam eu, în timp ce leorpăiam supa cu zgomot, cum scrie negru pe alb în manualul *Distragerea atenției*). După masă am mai povestit un pic despre Llosa – zeul lui – în vreme ce mămicile se prefăceau că-s ocupate cu vasele, apoi José s-a dus în cameră, să vadă ce face Andra. Am rămas eu cu doamnele.

Știam, bunînțeles, de ce rămân și ce urmează să se întâmple. Fără Martha și Raul (plecați cu copiii pe un traseu ușor), fără Sorin (care dormea) și fără José, mămicile s-au apropiat una câte una, cu politețe, desigur, și au lansat o conversație comună (în care m-au inclus), presărată cu mici întrebări, din loc în loc. Pe scurt, al cui eram și cum ajunsesem acolo. Am povestit, mi-am pus șarmul la bătaie, am lăudat mâncarea, am lăudat copiii, am scos telefonul și am arătat și eu poze cu Monica, am pus întrebări la rândul meu, întrebări ușoare, de vară, a fost un dialog plăcut. Am aflat că majoritatea doamnelor lucrau la Comisie, m-am lăudat că am cunoștințe acolo, ele au ciulit urechile, le-am pomenit pe Roxana și pe Alecu, femeile s-au destins, eram de-ai lor: Roxana și Alecu aveau reputații excelente, toată lumea le iubea la muncă pe motiv că nu erau bârfitoare și nici înnebunite să urce în ierarhie. Erau mămici cu copii acasă, nu stăteau peste program și nu cereau nimănui să stea, își vedeau de treburile lor și, când se mai certau cu cineva, se împăcau repede și nu țineau pricină. Îmi creștea pipota când le auzeam vorbite de bine... nu știu, Alecu și mai ales Roxana erau cumva „ale mele“ – deși n-aș putea să explic nici ce vreau să spun cu asta, nici de ce simțeam așa. Dar așa simțeam

și nu-mi era deloc rușine pentru acest sentiment; ce! În plus, faptul că străluceam de mândrie când ele două îmi erau vorbite de bine mi-a adus puncte în plus din partea doamnelor, care (probabil) m-au catalogat de „om bun, familist“. Am fost întrebat dacă știu de ce era cam tristă Alecu de-o vreme („O fi bolnavă aia mică?“) și-am zis că habar n-aveam, dar mie Arina mi se părea sănătoasă tun. Am admirat apoi, minute bune, poze cu Arina și cu alte fete. Se pare că la Comisie făceau tot felul de evenimente pentru angajați, mult mai des decât se obișnuiește în corporații. M-au scăpat tăticii.

De la „Aoleo, ce mă doare calculatoru’, care ai ceva de cap?“ până la „Nu mai beau în viața mea!“, le-am auzit pe toate în următoarea oră, dar știam eu ce știam. Nu s-au scurs bine alea 60 de minute de văicăreli, că toată suflarea masculină era afară pe terasă, la dregere, cu paharu-n mână și țigara-n cioc. „Coae, ție nu ți-e rău?“ „Nu, coae, că io beau de 35 de ani, mă doare la bască. Azi am făcut traseu, am făcut alea“ „Ăsta-i nebun, să moară ce-am pe casă!“ „Stai calm, e omul meu. Ai uitat ieri cum v-am scos din căcat?“ (Sorin). Am ciocnit, am băut, am schimbat vorbe de seamă cu fiecare în parte, le-am zis-o p-aia cu piticul și cu nucile, încet-încet seara a prins formă. Când au început cu bancurile porno, m-am dus înăuntru.

Ochisem o mămică mai mămoasă, mai sufletistă. Am prins-o la bucătărie, se chinuia cu o tigaie plină de grăsime sleită, i-am luat-o din mână, am frecat-o-n locul ei, mi-a mulțumit, mi-a zis că mai are și niște cratițe, plus oala mare de supă („Mihai, nu te superi?“). Nu m-am supărat, cum era să mă supăr, doar de-aia venisem. Din vorbă-n vorbă, am fost curios dacă auzise cumva și de una Cocuța, pe acolo, pe la muncă. „O cunoști, Mihai?“ „Propriu-zis, nu, dar știu pe cineva care zice că

o cunoaște. De-aia te-am întrebat.“ „Păi, Mihai... să-ți dea Dumnezeu nici să n-o cunoști!“ Am ascultat, smerit, în timp ce râcăiam vesela.

Se părea că destinul Cocuței nu fusese unul obișnuit. Provenea dintr-o familie... o familie. În primăvara lui 1990 avea deja firmă de import-export pe numele ei. La 19 ani era măritată și conducea un Jaguar. După divorț a mai deschis o firmă, mult mai specializată: importa doar stingătoare de incendiu, pe care se băteau toate instituțiile de stat, că deveniseră obligatorii (cele moștenite de la comuniști au fost casate, toate, și pe bună dreptate, că erau expirate de-un sfert de secol). Ar fi putut trăi liniștită tot restul vieții cu ce agonisise până atunci, dar au murit doi oameni. După ce-a ieșit din pușcărie, a dispărut, a părăsit România. Nu se știe ce-a făcut o vreme, dar a apărut în Spania, la munca de jos, la cules portocale, struguri și chiar măsline (la munca asta nu rezistă decât bărbații, pentru că este foarte grea. Ea a rezistat). A dispărut și din Spania, iar apoi a reapărut în București, ca funcționară la minister, iar după niște ani de carieră s-a reinventat la Bruxelles, pe culoarele Comisiei. A urcat pas cu pas, fără să se dea înapoi de la nimic („Mihai, s-au spus foarte multe despre ea... nu pot să știu dacă e adevărat ce se vorbește!“). După ce-a trecut de 45 de ani nu s-a mai combinat cu nimeni, a trăit singură, iar viața ei era serviciul, cariera; își înnebunea colegele și mai ales subalternele cu rămasul peste program, se ferea lumea de ea ca de Ucigă-l-toaca, devenise oaia neagră a Comisiei, dar era șefă prea mare ca să i se mai vorbească deschis. La un eveniment din asta, cu angajații, o fetiță o luase de mână și i se așezase în poală, ca să se joace împreună cu păpușa ei. Din momentul ăla, Cocuța înnebunise. Avea totul, dar a descoperit că voia și un copil. Al ei.

În mare, cam astea au fost informațiile. Aur! Am refuzat politicos oferta doamnei („Mulțumesc mult, Mihai! Vrei să te servesc cu ceva dulce?“) și m-am dus afară, la băut, unde bunînțeles că nimeni nu se deranjase să aprindă focurile sub grătare („Unde umbli, coae, unde umbli?“). Am intrat în lumea magică a bărbaților, unde totul este atât de simplu, unde poți uita de Mircei, de Cocuțe și de chestii de-astea. Dar nu m-am îmbătat cum mi-aș fi dorit din tot sufletul, pentru că mai voiam s-o aud cântând. Și din voce, și din chitară. Voiam totul. Dobitocul de mine: nu știam ce mă așteaptă. În noaptea de sâmbătă spre duminică, Andra a și dansat. M-am culcat abia la 5 dimineața, când Sorin dormea de mult. Avea de șofat, da.

Pe drum am pălăvrăgit enorm, ca băieții fugiți de-acasă, și eu i-am povestit printre altele și ce aflasem în bucătărie, adică istoria Cocuței, ca să zic așa. Sorin a devenit atent și mi-a zis limpede, fără vreun ton de mișto: „Coae, și nevastă-mea tot la Comisie lucrează. Ferește-te de femeia aia. Ce știu eu știu de la a mea și ea nu vorbește aiurea: stai departe de aia, nu te apropia de ea, că nu e bine. Vezi-ți de treaba ta, nu te băga, nu da p-acolo, că dai de dracu'. Serios acum. Nu te băga!“.

I-am zis că n-o să mă bag, iar el a adăugat, gânditor: „Ăștia-i spun Împărăteasa“.